

ת"פ 15718/08/14 - מדינת ישראל נגד ס.ש.

בית משפט השלום בקריית גת

ת"פ 15718-08-14 מדינת ישראל נ' ש'
תיק חיצוני: 000330497/2014

בפני	כבוד השופטת נועה חקלאי
מאשימה	מדינת ישראל
נגד	
נאשמת	ס.ש.

גזר דין

(ללא הרשעה)

רקע

הנאשמת הודתה בעבירה של תקיפה שגרמה לחבלה של ממש בניגוד לסעיף 380 לחוק העונשין התשל"ז-1977.

על פי עובדות כתב האישום המתוקן ביום 25.7.14, בשעות הלילה, בעקבות ויכוח של הנאשמת עם אמה בעניינו של בנה הקטין של הנאשמת, תקפה הנאשמת את האם בכך שצבטה אותה ביד ימין וגרמה לה חבלה של ממש בדמות המטומה.

הסדר הטיעון

ביום 9.3.15, הציגו הצדדים הסדר לפיו הנאשמת תודה בכתב אישום מתוקן ולא תורשע בו.

סוכם כי הנאשמת תשלח לשירות המבחן. עמדת המאשימה בשלב זה היא למאסר מותנה, אך המאשימה תשוב ותשקול עמדתה לאחר קבלת תסקיר.

תסקירי שירות המבחן

בתסקיר מיום 5.11.15, מצוין שירות המבחן כי הנאשמת לא התייצבה לשיחה, למרות שהוזמנה באמצעות הטלפון שנמצא בפרוטוקול ובאמצעות בא כוחה.

בתסקיר מיום 1.12.16, סקר שירות המבחן את הרקע האישי והמשפחתי של הנאשמת.

הנאשמת בת 44, גרושה, אם לילד בעל צרכים מיוחדים, אבי הילד כמעט שאינו בקשר עם הילד ולאחרונה החל לחדש את הקשר עם בנו, לא משלם מזונות.

שירות המבחן מציין, כי הנאשמת הודתה בביצוע עבירה והביעה חרטה, הרקע לאירוע היה שהשכיבה לישון את בנה שלא רצה לישון ואמה תמכה בבן, וניסתה למנוע ממנה להשכיבו.

שירות המבחן מציין כי הנאשמת מתקשה לשתף פעולה, סירבה להמשיך הקשר הטיפולי, ציינה כי תעביר מסמכים אך לא העבירה מסמכים ולא ראתה צורך בהמשך הקשר עם שירות המבחן, סירבה להגיע לאבחון וטיפול בתחום בריאות הנפש. בפגישה הנוספת, הציגה מסמך רפואי והביעה נכונות להשתלב בהליך טיפולי.

שירות המבחן שוחח עם המתלוננת, אשר הצטערה על עצם הגשת התלונה, ציינה כי הנאשמת חשה דכאון ותחושות עצב עמוקות לאחר גירושה, לדבריה אינה חוששת מהנאשמת, ומדובר במעשה חריג ויחיד על רקע מצוקה רגשית.

שירות המבחן התרשם כי לנאשמת יכולת נמוכה להתמודד עם מצבי לחץ ומשבר, חוסר במערכת תמיכה משמעותית, קושי בשיתוף פעולה עם גורמי הטיפול, כל אלה גורמים המהווים סיכון להישנות התנהגות עוברת חוק. מאידך, ציין כי הנאשמת חשה בוושה וחרטה על מעשיה והצהירה כי תימנע ממעשי אלימות בעתיד.

שירות המבחן התרשם מנזקקות טיפולית רבה והמליץ על דחיה בת 4 חודשים, לבחון את שיתוף הפעולה של הנאשמת בהליך טיפולי.

בתסקיר מיום 6.4.17, ציין שירות המבחן כי הנאשמת יצרה קשר עם המרפאה לבריאות הנפש ותתחיל בהדרכה הורית. הנאשמת שיתפה בקשייה הכלכליים.

שירות המבחן המליץ על ענישה בעלת אפיק טיפולי שיקומי, בדרך של העמדת הנאשמת במבחן, במהלכו יעקוב שירות המבחן אחר שיתוף הפעולה של הנאשמת עם גורמי טיפול שונים.

שירות המבחן בחן אפשרות לשל"צ, אך בשל העומס הרגשי והתמודדויות הרבות המוטלות על הנאשמת, התרשם כי תתקשה לעמוד במשימה זו ולפיכך לא המליץ על ענישה זו.

באשר לשאלת ההרשעה, שירות המבחן המליץ בזו הפעם להימנע מהרשעה על אף חומרת העבירה ועל אף שאין פגיעה ממשית בתעסוקה, זאת על מנת שלא להחריף את מצבה הנפשי המורכב של הנאשמת.

טיעוני הצדדים לעונש

ב"כ המאשימה ציינה כי הנאשמת נעדרת הרשעות קודמות. לדבריה, מדובר במעשים חמורים ומכוערים של הנאשמת כלפי אמה. לשיטתה, אין מקום להימנע מהרשעה בשים לב לכך, שגם שירות המבחן סבור שאין פגיעה בתעסוקה והנאשמת לא עברה הליך טיפולי.

לפיכך, עתרה ב"כ המאשימה, להרשיע את הנאשמת להשית עליה ענישה מוחשית בדמות מאסר מותנה, לצד התחייבות כספית.

ב"כ הנאשמת ציין כי לנאשמת אין הרשעות קודמות.

ב"כ הנאשמת הפנה להליך הטיפול שעברה הנאשמת במסגרת שירות המבחן, כפי שצוין בתסקיר. לדבריו, הנאשמת עבדה בעבר כסייעת בגן ילדים והיא מעוניינת לחזור להיות סייעת והרשעה תפגע בה.

ב"כ הנאשמת הפנה לעמדתה של המתלוננת, אשר התחרטה על עצם הגשת התלונה, על כך שהאירוע התרחש בשעת דחק, בכך שעברו שלוש שנים ממועד ביצוע עבירה ולא הוגשו כתבי אישום נוספים.

בנסיבות אלו, עתר ב"כ המאשימה לאמץ את המלצת שירות המבחן.

הנאשמת ציינה שהיה ויכוח, שהיא ואמה ביחסים טובים, שהאירוע הסלים בשל התערבות אחות האם ובתה, ציינה כי מעוניינת לחזור ולעבוד בתור סייעת בגן ילדים. אינה עובדת מזה שנה, מגדלת את בנה למופת, וביקשה להימנע מהרשעתה, על מנת שלא להשאיר כתם.

דין

מתחם העונש ההולם

הערך המוגן הנפגע בעבירה של תקיפה הגורמת חבלה של ממש הוא זכותו של אדם לשמירה על בטחונו האישי ועל שלמות גופו.

מידת הפגיעה בערך המוגן היא ברף הנמוך, ומתבטאת בצביטה בזרוע, אשר גרמה חבלה בדמות המטומה.

באשר לנסיבות הקשורות בביצוע העבירה, נתתי דעתי לכך שהאירוע התרחש על רקע ויכוח בנוגע להשכבת הבן הקטין, לא היה תכנון מוקדם לביצוע העבירה, לא היה שימוש בנשק חם או קר, ולא היתה אלימות חריגה, העבירה בוצעה ללא תחכום ועל רקע מצוקה ריגשית ומצב נפשי מורכב.

בחינת מדיניות הענישה מעלה כי במקרים דומים הוטלו על נאשמים עונשים הנעים ממאסרים מותנים ועד עונשי מאסר בפועל לתקופות משמעותיות.

ראו דברי כב' הש' גובראן בע"פ 7878/09 **מדינת ישראל נ' פלוני**:

עמוד 3

"האלימות מכרסמת ביסודות חברתנו, ועלינו להשיב מלחמה כנגד אלו הנוטלים חרות לפעול באלימות כלפי הזולת. במסגרת מלחמה זו שומה על בתי המשפט להכביד את הענישה על עבריינים אלו. 'חברתנו הפכה להיות חברה אלימה, ותרומתו של בית-המשפט למלחמה באלימות היא בהטלת עונשים ראויים'... שישקפו ערכים שלתגמול והרתעה."

ראו גם רע"פ 1026/16 שחר חלפון נ' מדינת ישראל (בקשר עם עפ"ג (ת"א) 36931-06-15 מדינת ישראל נ' חלפון) רעפ 297/15 דניאל ברנסון נ' מדינת ישראל ; רע"פ 1402/15 אורי טלי נ' מדינת ישראל; רע"פ 4968/14 פייבושנקו נ' מדינת ישראל; רע"פ 175/14 אילן פחימה נ' מדינת ישראל ; רע"פ 6756/14 יצחק בן חמו נ' מדינת ישראל; רע"פ 8820/13 אליהו קשת נ' מדינת ישראל; רע"פ 7734/12 טימור מגידוב נ' מדינת ישראל; רע"פ 8176/12 חדד ראהב נ' מדינת ישראל; רע"פ 3389/11 מתיקו דראגו נגד מדינת ישראל; עפ"ג (מרכז) 21610-08-16 מדינת ישראל נ' מאיר; ע"פ(נצרת) 47731-04-14 שתיו נ' מדינת ישראל; עפ"ג (מרכז) 1079-04-14 יטזב נ' מדינת ישראל ע"פ (חיפה) 33776-01-13 שמאמי נ' מדינת ישראל; עפ"ג (י-ם) 51003-10-14 מדינת ישראל נ' אדלרסברג .

למקרים דומים בהם נמענו בית המשפט מהרשעה ראו: ת"פ (ת"א) 55581-11-14 מדינת ישראל נ' פרננדו דיאז ארקה.

לאחר שבחנתי את כל האמור לעיל אני קובעת כי מתחם העונש ההולם נע ממאסר מותנה ועד ל- 6 חודשי מאסר בפועל.

הימנעות מהרשעה

הכלל הוא כי מי שהוכחה אשמתו, יש להרשיעו בדין.

בע"פ 2513/96 מדינת ישראל נ' שמש, פסק בית המשפט העליון כי:

"שורת הדין מחייבת כי מי שהובא לדין ונמצא אשם, יורשע בעבירות שיוחסו לו. זהו הכלל. הסמכות הנתונה לבית המשפט להסתפק במבחן מבלי להרשיעו בדין, יפה למקרים מיוחדים ויוצאי דופן. שימוש בסמכות הזאת כאשר אין צידוק ממשי להימנע מהרשעה מפר את הכלל. בכך נפגעת גם שורת השוויון לפני החוק".

ככל שהעבירה חמורה יותר האפשרות להימנע מהרשעה פוחתת, בשל הצורך "להטביע חותם פליליות" שאם לא כן עלול לעבור מסר הפוך מן המתחייב, כאילו מדובר בעבירה שהיא "נסלחת" (ראו ע"פ 419/92 מדינת ישראל נ' כהן).

עם זאת קיימים מקרים חריגים מיוחדים ויוצאי דופן בהם קיימת הצדקה להימנע מהרשעה (ע"פ 9893/06 לאופר נ' מדינת ישראל) וזאת כאשר עלול להיווצר פער בלתי נסבל בין עוצמת פגיעתה של ההרשעה הפלילית בנאשם האינדיבידואלי לבין תועלתה של ההרשעה לאינטרס הציבורי-חברתי הכללי.

בע"פ 2083/96 כתב נ' מדינת ישראל, נקבע כי הימנעות מהרשעה אפשרית בהצטבר שני גורמים מרכזיים: ראשית, סוג העבירה מאפשר לוותר בנסיבות המקרה המסוים על ההרשעה בלי לפגוע באופן מהותי בשיקולי הענישה האחרים, ושנית ההרשעה תפגע פגיעה חמורה בשיקום הנאשם.

הנטל לשכנע את בית המשפט ששיקולי השיקום גוברים, מוטל על הנאשמת.

בפרשת כתב ציין כב' השופט ש' לוי את שיקולי השיקום, המנחים בדרך כלל את שירות המבחן להמליץ על עונשים ללא הרשעה, ואלה הם:

"א) האם מדובר בעבירה ראשונה או יחידה של הנאשם; ב) מהי חומרת העבירה והנסיבות שבהן בוצעה; ג) מעמדו ותפקידו של הנאשם והקשר בין העבירה למעמד ולתפקיד; ד) מידת הפגיעה של העבירה באחרים; ה) הנסיבות שהנאשם יעבור עבירות נוספות; ו) האם ביצוע העבירה על ידי הנאשם משקף דפוס של התנהגות כרונית, או המדובר בהתנהגות מקרית; ז) יחסו של הנאשם לעבירה, האם הוא נוטל אחריות לביצועה, האם הוא מתחרט עליה; ח) משמעות ההרשעה על הדימוי העצמי של הנאשם; ט) השפעת ההרשעה על תחומי פעילותו של הנאשם. שיקולים אלה, בלי שיהיו ממצים, מקובלים עליי, כאחד הגורמים שיש להביאם בחשבון בהחלטה בדבר תוצאות ההרשעה".

בע"פ (מחוזי מרכז) 24457-03-15 פבל גוטרמן נ' מדינת ישראל, בית המשפט קבע כי מדובר במעין "מקבילית כוחות":

"ככל שמעשי העבירה חמורים יותר, כך אין להסתפק בפגיעה כללית ועתידית, אלא נדרשת פגיעה קונקרטית, ברורה ומוחשית יותר. ולהיפך - ככל שמעשי העבירה קלים יותר, כך ניתן להסתפק בפגיעה כללית יותר, לרבות תוך התחשבות בעובדה שמדובר בצעירים המצויים בראשית דרכם ושעתידם עוד לפניהם. כמובן שכל זאת בתנאי שמלכתחילה אכן מדובר בעבירה מהסוג ומהנסיבות שמצדיקות בחינת האפשרות לוותר על ההרשעה מבלי שהדבר יפגע באופן חמור באינטרס הציבורי".

יישום המבחנים האמורים במקרה דנן, מעלה כי בנסיבות החריגות שבפני ניתן להורות על הימנעות מהרשעת הנאשמת בדין.

מדובר בנאשמת נטולת עבר פלילי אשר לקחה אחריות והודתה בהזדמנות ראשונה, הביעה צער וחרטה, כיום נמצאת בקשר טוב עם המתלוננת, אשר אינה חוששת ממנה, ואף הצטערה על עצם הגשת התלונה.

הנאשמת והמתלוננת מגדלות יחדיו את הבן הקטן ומסייעות זו לזו.

הגם שחומרת מעשיה של הנאשמת אינם מוטלים בספק, בסופו של יום, מידת האלימות שנשקפת ממעשי המתלוננת, צביטה בזרוע, היא ברף הנמוך ואף החבלה היא ברף הנמוך.

הנאשמת מתמודדת עם מטלות שאינן פשוטות כלל, כפי שעולה מתסקיר שירות המבחן, ושירות המבחן ממליץ על העדפת ההליך השיקומי, על מנת לעזור למתלוננת להתמודד עם המטלות הרובצות לפתחה.

מדברי ההגנה עולה, והגם שעניין זה לא הוצג לשירות המבחן, כי הנאשמת עבדה כסייעת בגן ילדים, מתכוונת לשוב לעבודה זו וקיים חשש שהרשעה, תמנע זאת ממנה.

בנסיבות אלו מצאתי כי מתקיים החריג לכלל המצדיק את העדפת השיקול האינדיבידואלי על פני האינטרס הציבורי, החברתי הכללי. ועל כל מצאתי לנכון לאמץ את המלצת שירות המבחן ולהימנע את הרשעת הנאשמת.

לאור כל האמור, אני מחייבת את הנאשמת כדלקמן:

1. הנני מטילה על הנאשמת צו מבחן וזאת למשך שנה. הנאשמת תימצא בפיקוח שירות המבחן למשך שנה מהיום. במסגרת המבחן תשולב הנאשמת בכל הליך טיפולי ששירות המבחן ימצא לנכון מעת לעת.

הנאשמת מוזהרת כי אם לא ימולאו תנאי הצו במלואם, ניתן יהיה לבטל הצו, להרשיע את הנאשמת בעבירה בה הודתה, ולהטיל עליה עונש נוסף, בגין העבירה, במקום צו המבחן.

2. הנאשמת תחתום על התחייבות כספית בסך 3,000 ₪ להימנע מביצוע עבירה בה הודתה והכל תוך שנה מהיום.

ההתחייבות תחתם במזכירות בית משפט עוד היום. לא תחתום הנאשמת כאמור, תיאסר למשך 15 יום.

ככל שיש מוצגים יושמדו.

זכות ערעור כחוק לבית המשפט המחוזי בב"ש.

ניתנה והודעה היום כ"ה אייר תשע"ז, 21/05/2017 במעמד הנוכחים.